

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Wągrowcu, Wydział III Rodzinny i Nieletnich w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Szymczewska

Protokolant: sekr. sąd. Włodzimierz Żmuda

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2022 r. w Wągrowcu

na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniego D. H. reprezentowanego przez matkę P. H. oraz z powództwa P. H.

przeciwko A. K.

o alimenty i o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego A. K. na rzecz małoletniego D. H. rentę alimentacyjną w kwocie 910 zł (dziewięćset dziesięć złotych) miesięcznie, począwszy od dnia 10.02.2021 r., płatną z góry do 10 - tego dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat, do rąk matki małoletniego P. H.;
2. Zasądza od pozwanego A. K. na rzecz P. H. kwotę 2.072,70 zł (dwa tysiące siedemdziesiąt dwa złote) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty;
3. Wyrokowi w pkt 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;
4. Oddala powództwo w pozostałym zakresie;
5. Wzajemnie znosi pomiędzy stronami koszty postępowania;
6. Zasądza od pozwanego A. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wągrowcu kwotę 725 zł tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

sędzia Katarzyna Szymczewska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27.05.2021 r. przedstawicielka ustawowa małoletniego powoda, reprezentowana przez pełnomocnika wniosła o zasądzenie od A. K. na rzecz małoletniego D. H. renty alimentacyjnej w kwocie po 1.800 zł miesięcznie płatnej do 10 dnia każdego miesiąca, począwszy od dnia lutego 2021r. wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności, o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki P. H. kwoty 4.746,96 zł tytułem zwrotu połowy poniesionych kosztów wyprawki i kwoty 2.649,90 zł tytułem zwrotu zwiększonych kosztów 3 miesięcznego utrzymania w okresie porodu i ciąży wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty. Jednocześnie w pozwie zawarto wnioski o udzielenie zabezpieczenia powództwa poprzez zobowiązanie pozwanego do uiszczania na rzecz małoletniego D. H. tymczasowej renty alimentacyjnej w wysokości 1.800 zł na czas trwania postępowania.

W uzasadnieniu wskazano, że małoletni D. H. ur. (...) pochodzi z nieformalnego związku P. H. i pozwanego, który zakończył się gdy matka małoletniego była w 2 miesiącu ciąży. A. K. nie wspomagał matki małoletniego finansowo

w czasie ciąży i nie interesował się jej stanem zdrowia, a po urodzeniu dziecka uznał je przed kierownikiem USC i jednorazowo przekazał na jego rzecz kwotę 600 zł. Miesięczne koszty utrzymania małoletniego wynoszą około 1.600 zł nadto matka małoletniego, która wraz z synem zamieszkuje wraz ze swoimi rodzicami, przekazuje im co miesiąc kwotę 730 zł tytułem czynszu. Poza jednorazową wpłatą ojciec małoletniego nie dokłada się do utrzymania syna i to matka małoletniego ponosi wszelkie związane z tym wydatki. Do dnia porodu P. H. zatrudniona była w firmie (...) w G. jako zastępca kierownika sklepu, obecnie zaś pobiera świadczenie macierzyńskie w wysokości 2.200 zł netto miesięcznie. Zgodnie z wiedzą strony powodowej pozwany nadal pracuje jako kierowca zawodowy, a jego zarobki sięgają kwoty 7.000 zł miesięcznie. Nadto ojciec małoletniego zamieszkuje w mieszkaniu, które wynajmuje i opłaca wraz z matką, która na co dzień przebywa na terenie Niemiec. Z uwagi na to oraz na charakter pracy pozwanego, koszty eksploatacji tego lokalu nie są znaczne. W okresie ciąży P. H. musiała ponosić zwiększone koszty swojego utrzymania, gdyż korzystała z prywatnej opieki lekarskiej, regularnie odbywając wizyty u ginekologa i wykonując badania, zakupywała niezbędne leki i witaminy, odzież i bieliznę ciążową oraz ponosiła koszty dojazdu do lekarza, wydając łącznie 5.299,80 zł. Pozwany winien zwrócić jej połowę tych wydatków.

W odpowiedzi pozwany reprezentowany przez pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa o alimenty powyżej kwoty 500 zł miesięcznie oraz oddalenie w całości powództwa o zwrot poniesionych kosztów wyprawy i zwrot kosztów 3 miesięcznego utrzymania w okresie ciąży i porodu wskazując, że od chwili uznania małoletniego dobrowolnie łoży na jego utrzymanie alimenty w kwocie po 500 zł miesięcznie, poszczególne koszty utrzymania dziecka podane w pozwie nie zostały wykazane co do wysokości, a częściowo także co do zasady, w jego ocenie korzystanie przez matkę małoletniego z prywatnej opieki lekarskiej w okresie ciąży w sytuacji gdy państwo zapewnia kobietom w ciąży kompleksową opiekę zdrowotną bezpłatnie, było nieuzasadnione, zaś ponoszenie przez P. H. zwiększonych kosztów wyżywienia i dojazdów do lekarza nie zostało udowodnione. Dalej pozwany podniósł, że jego próby kontaktu z dzieckiem były udaremniane przez matkę małoletniego, podobnie zresztą jak próby dowiedzenia się o stan ciąży przed urodzeniem się małoletniego. Co do swojej sytuacji materialnej pozwany wskazał, że obecnie zatrudniony jest w firmie (...) w Z. z wynagrodzeniem 2.900 zł miesięcznie, do którego w weekendy dorabia dodatkowo 1.000 zł miesięcznie w związku z czym jego łączny dochód wynosi około 4.000 zł miesięcznie. Miesięczne koszty jego utrzymania wynoszą zaś 4.580 zł, w tym na najem mieszkania i opłaty 1.600 zł, dojazd do pracy 750 zł oraz zobowiązania kredytowe 900 zł.

Postanowieniem z dnia 30.07.2021r. tut. Sąd udzielił zabezpieczenia na czas postępowania zobowiązując pozwanego A. K. dołożenia na rzecz małoletniego powoda tymczasowej renty alimentacyjnej w kwocie po 800 zł miesięcznie, w pozostałym zakresie wniosek o udzielenie zabezpieczenia oddalając.

Na skutek zażalenia strony powodowej, postanowieniem z dnia 11.10.2021r. wydanym w sprawie sygn. akt III RCz 13/21 tymczasowe alimenty od pozwanego na rzecz małoletniego powoda zostały podwyższone do kwoty 1.000 zł miesięcznie, począwszy od 07.09.2021r., zaś w pozostałym zakresie zażalenie zostało oddalone.

W trakcie posiedzenia przygotowawczego, przeprowadzonego dnia 21.10.2021r. strony nie doszły do porozumienia i w związku z tym ustalony został plan rozprawy.

W toku rozprawy z dnia 13.01.2022r. strony postępowania podpisały ugodę, na mocy której pozwany zobowiązał się do płacenia na rzecz małoletniego powoda kwoty 280 zł miesięcznie tytułem połowy kosztów jego rehabilitacji do czasu jej zakończenia oraz połowę opłaty należnej za korzystanie przez małoletniego z usługi opiekuńczej w żłobku lub podobnej instytucji świadczącej opiekę dla dzieci, a następnie opłaty za przedszkole, pod warunkiem dokonania przez strony wspólnego wyboru placówki opiekuńczej.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletni D. H. urodził się (...) W dniu 21.04.2021r. pozwany A. K. uznał swoje ojcostwo wobec małoletniego przed kierownikiem Urzędu Stanu Cywilnego w B.. Rodzice małoletniego pozostawali ze sobą w nieformalnym związku, jednak rozstali się jeszcze w okresie ciąży P. H..

okoliczności bezsporne, nadto dowód: odpis zupełny aktu urodzenia /k. 85/

W okresie ciąży P. H. pozostawała pod opieką lekarza ginekologa, do którego uczęszczała prywatnie. W ramach odbywanych wizyt przeprowadzane były badania USG płodu, KTG oraz dokonywane były pomiary płodu. Powódka dojeżdżała do lekarza do P. ze swojego miejsca zamieszkania, korzystając z samochodu swojej siostry i pokrywając koszty zakupu paliwa. Powódka regularnie wykonywała także odpłatne badania zlecane przez lekarza tj. badania krwi, badania moczu itp. Nie były natomiast wykonywane badania prenatalne z krwi, badania wód płodowych czy też badania genetyczne płodu. P. H. nie konsultowała z pozwanym swojej decyzji co do korzystania w okresie ciąży z prywatnej opieki ginekologicznej. Powódka nie brała nawet pod uwagę, by w tym okresie wizyty u lekarza i konieczne badania wykonywać w ramach NFZ.

dowód: kopia kart ciąży /k. 13/, paragony za badania /k. 26/, zeznania świadka A. H. /k. 424v-425, 427-płyta CD/, zeznania powódki P. H./k. 425-425v, 427-płyta CD/, zeznania pozwanego A. K. /k. 425v-426, 427v/

Od chwili gdy P. H. dowiedziała się, że jest w ciąży, aż do jej rozwiązania regularnie przyjmowała witaminy i suplementy dla kobiet w ciąży tj. P. oraz kwas foliowy, zakupywane w opakowaniach po 60 tabletek, wydając na ten cel 40 zł miesięcznie. W okresie ciąży powódka nie wymagała specjalnego żywienia, nie posiadała zaleceń by unikać jakichkolwiek pokarmów lub by spożywać czegoś więcej niż normalnie i co do zasady jadła to na co miała ochotę.

dowód: paragony /k. 30/, zeznania świadka A. H. /k. 424v-425, 427-płyta CD/, zeznania powódki P. H./k. 425-425v, 427-płyta CD/

Kompletując wyprawkę dla małego D. H. kupowała rzeczy nowe np. wózek, łóżeczko, materac, pościele, bujaki elektryczny, koce dla dziecka, smoczki, butelki, gryzaki jak i używane tj. przewijak, stojak do wanienki, krzesło do karmienia, kokon, rożek. Również kompletując odzież dla małego powódka kupowała nowe i używane rzeczy. Nadto część ubrań, zabawek i innych niezbędnych przedmiotów P. H. i mały D. otrzymywali w prezencie od siostry powódki i jej rodziców. Łączny wydatek jaki powódka poniosła na zakup wyprawki dla małego syna stron to 8.290,82 zł. Powódka nie uzgadniała z pozwanym dokonywanych przez siebie zakupów.

dowód: paragony, rachunki i faktury /k. 14,17-25, 27, 29, 36, 38-39, 42-43, 45, 47-50, 53, 59,, 60, 62, 64, 67, 70-71/, zeznania świadka A. H. /k. 424v-425, 427-płyta CD/, zeznania powódki P. H./k. 425-425v, 427-płyta CD/, zeznania pozwanego A. K. /k. 425v-426, 427v/

Zarówno w okresie ciąży jak i obecnie powódka i mały syn stron zamieszkują w domu jej rodziców P. H., którego miesięczne koszty utrzymania wynoszą około 1.200 zł, w tym: prąd – 200 zł miesięcznie, gaz (ogrzewanie) – 500 zł miesięcznie, woda – 150 zł miesięcznie, Internet i TV – 140 zł miesięcznie, wywóz odpadów komunalnych – 150 zł miesięcznie. Wraz z powódką, małym D. i rodzicami powódki zamieszkuje także siostra P. H. ze swoim małym synem, który uczęszcza do przedszkola.

dowód: paragony, rachunki i faktury /k. 14,17-25, 27, 29, 36, 38-39, 42-43, 45, 47-50, 53, 59,, 60, 62, 64, 67, 70-71/, zeznania świadka A. H. /k. 424v-425, 427-płyta CD/, zeznania powódki P. H./k. 425-425v, 427-płyta CD

Mały D. nie choruje przewlekle, jednak ze względu na wzmożone napięcie mięśniowe wymaga rehabilitacji z której korzysta 2 razy w tygodniu. Miesięczny koszt zabiegów wynosi 560 zł. Syn pozwanego przyjmuje na stałe wyłącznie wit.D3, przy czym w ciągu miesiąca zużywa jedno opakowanie za 20 zł, a okazjonalnie leki na sezonowe infekcje. Matka małego zakupiła także dla niego inhalator. Średnie miesięczne wydatki na leczenie i suplementację małego wynoszą 70 zł. Koszt dojazdu małego do lekarza wynosi 50 zł miesięcznie i obejmuje wyłącznie koszt zakupu paliwa, gdyż matka małego korzysta w tym celu z samochodu swojej siostry. Obecnie poza mlekiem matki mały D. otrzymuje także stałe posiłki, które powódka przygotowuje mu samodzielnie lub podaje w formie gotowych obiadków, deserów, musów owocowych itp., przy czym mały nie posiada specjalnych wymagań w zakresie żywienia. Suma miesięcznych wydatków na wyżywienie D. wynosi 200 zł. Dziecko nadal korzysta z pieluch i zużywa je w ilości około 2 paczek miesięcznie za kwotę 100 zł za opakowanie, łącznie 200 zł miesięcznie. Na zakup

chusteczek nawilżanych, kremów, balsamów, olejku do kąpieli oraz innych środków higieny i czystości, w tym także piorących niezbędna jest co miesiąc kwota 200 zł. Na pokrycie pozostałych usprawiedliwionych potrzeb D. niezbędne są co miesiąc kwoty 230 zł – zakup odzieży i obuwia, 100 zł – zabawki, książeczki edukacyjne itp., 50 zł – akcesoria niemowlęce tj. butelki, smoczki itp.

dowód: rachunki, paragony, faktury /k. 147-214/, zaświadczenie o odbywaniu rehabilitacji /k. 217/, zaświadczenie lekarskie /k. 262/, cennik zajęć fizjoterapeutycznych /k. 263-269/, zeznania świadka A. H. /k. 424v-425, 427-płyta CD/, zeznania powódki P. H./k. 425-425v, 427-płyta CD/, zeznania pozwanego A. K. /k. 425v-426, 427v/

Do chwili rozwiązania ciąży P. H. zatrudniona była na podstawie umowy na czas określony na pełen etat w (...) należącej do (...) Sp. z o.o. jako zastępca kierownika sklep i otrzymywała wynagrodzenie w wysokości około 2.724 zł. Po urodzeniu dziecka P. H. nabyła prawo do pobierania przez okres 12 miesięcy świadczenia macierzyńskiego w wysokości około 2.200 zł miesięcznie, które przekazywane jest na jej rachunek bankowy.

dowód: wydruk historii rachunku bankowego P. H. /k. 246-261/, zeznania powódki P. H./k. 425-425v, 427-płyta CD/

Po urodzeniu małoletniego D. powódka otrzymała kwotę 1.000 zł tytułem tzw. „becikowego”. Nadto obecnie pobiera na rzecz dziecka świadczenie wychowawcze 500+ w kwocie 500 zł miesięcznie.

dowód: wydruk historii rachunku bankowego P. H. /k. 246-261/, zeznania powódki P. H./k. 425-425v, 427-płyta CD/

A. K. posiada zawód technik mechanik, obecnie zatrudniony jest w firmie (...) w P., jego wynagrodzenie jest zmienne i średnio wynosi około 2.800 zł netto miesięcznie. Pozwany ma możliwość pracy w godzinach nadliczbowych za dodatkowym wynagrodzeniem. Nadto podejmuje on także prace dorywcze jako mechanik lub kierowca ciężarówki – posiada prawo jazdy kat. C+E. Łączny średni miesięczny dochód A. K. jaki uzyskuje on ze wszystkich źródeł wynosi około 5.000 zł netto.

dowód: umowa o pracę i umowa zlecenia/k. 93,94/, kopia PIT-37 i PIT-11 za 2019 i 2021r./k. 114-125/, wydruki historii rachunków bankowych pozwanego /k 323-403/, zaświadczenie o zatrudnieniu i dochodach /k. 404-409/, zeznania pozwanego A. K. /k. 425v-426, 427v/

Powiatowe Urzędy Pracy dysponują licznymi ofertami pracy dla osób wykonujących zawód kierowcy z uprawnieniami prawa jazdy kat. C+E z oferowanym wynagrodzeniem dochodzącym do kwot 6.000 zł – 8.500 zł brutto.

dowód: informacje z Powiatowych Urzędów Pracy /k. 235, 236, 240, 242/

Pozwany zamieszkuje w mieszkaniu, które wynajmuje wraz z matką. Co do zasady matka pozwanego przebywa na terenie Niemiec, jednak średnio raz na miesiąc przyjeżdża do Polski i wtedy nocuje w mieszkaniu i wspólnie z pozwanym z niego korzysta. Miesięczne koszty utrzymania tego lokalu są następujące: czynsz najmu – 700 zł, opłata do spółdzielni (eksploatacja, woda, ogrzewanie, wywóz śmieci) – 600 zł, prąd – 60 zł, gaz – 50 zł, TV – 40 zł, łącznie 1.450 zł. Na zaspokojenie swoich usprawiedliwionych potrzeb pozwany przeznaczając następujące kwoty: 600 zł – wyżywienie, 80 zł – odzież i obuwie, 50 zł – środki higieny i czystości, ubezpieczenie OC samochodu – 100 zł, dojazd do pracy – 900 zł, udział w kosztach utrzymania mieszkania – 725 zł.

dowód: umowa najmu /k. 95-96/, rachunki, faktury, paragony, zawiadomienia /k. 97-110/, wydruki historii rachunków bankowych pozwanego /k 323-403/, zeznania pozwanego A. K. /k. 425v-426, 427v/

W maju, czerwcu i lipcu 2021 r. pozwany dobrowolnie przekazał na rzecz małoletniego powoda alimenty w łącznej wysokości 1.600 zł. Po wydaniu przez tut. Sąd postanowienia z 30.07.2021r. o zabezpieczeniu w sierpniu 2021r. A. K. przekazał matce małoletniego kwotę 1,400 zł tytułem wyrównania wcześniej uiszczonych alimentów oraz świadczenia należnego za sierpień, a następnie zgodnie z postanowieniem z dnia 11.10.2021r. łożył na rzecz małoletniego alimenty w kwocie po 1.000 zł miesięcznie, przy czym w listopadzie 2021r. przekazał P. H. kwotę 1.400 zł tytułem świadczenia za listopad oraz wyrównania za alimenty przesłane we wrześniu oraz październiku 2021 r.

dowód: wydruk historii rachunku bankowego P. H. /k. 246-261/

Na mocy ugody zawartej przed tut. Sądem dnia 23.09.2021r. w sprawie o sygn. III Nsm 259/21 uregulowane zostały kontakty A. K. z małoletnim synem D. w ten sposób, że pozwany ma prawo i obowiązek osobistych spotkań z małoletnim w miejscu zamieszkania P. H. z możliwością wyjścia na spacer w obecności matki małoletniego w co drugą niedzielę od godz. 11.00 do godz. 14.00, poczynając od dnia 26 września 2021 roku oraz w co drugi czwartek od godz. 16.30 do godz. 17.30, poczynając od dnia 30 września 2021 roku.

okoliczności znane Sądowi z urzędu.

Powyższe okoliczności Sąd ustalił w oparciu o wymienione dowody z dokumentów oraz zeznania stron.

Zeznania P. H. Sąd ocenił jako wiarygodne w przeważającej części, albowiem były one jasne i logiczne, a nadto korelowały z pozostałym zgromadzonym w toku postępowania materiałem dowodowym. W szczególności Sąd miał na uwadze, że powódka wprost przyznała, że nie konsultowała się z pozwanym ani w kwestii korzystania z odpłatnej opieki lekarskiej w okresie ciąży ani nabywając wyprawkę dla małoletniego D.. Dalej powódka przyznała też, że kompletując wyprawkę zakupywała zarówno rzeczy nowe jak i używane, a nadto część z nich otrzymała w prezencie od siostry bądź swoich rodziców. Za wiarygodne Sąd uznał także wyjaśnienia powódki w zakresie obecnych kosztów utrzymania małoletniego D. w szczególności, że poza rehabilitacją ze względu na wzmożone napięcie mięśniowe, małoletni nie posiada żadnych innych szczególnych potrzeb w zakresie leczenia, na stałe przyjmuje jedynie wit.D3, poza mlekiem matki spożywa obecnie już także inne posiłki, zarówno te przygotowywane w domu jak i gotowe, na rehabilitację powódka chodzi z synem pieszo i jedynie na wizyty lekarskie jeździ samochodem, który pożycza od siostry w związku z czym ponosi tylko koszty zużytego paliwa. Analogicznie należało ocenić twierdzenia, że małoletni zużywa około 2 paczek pieluch po 120 sztuk miesięcznie, a do prania jego ubrań stosowane są środki piorące przystosowane dla niemowląt. Co do zasady wątpliwości Sądu nie wzbudziły także zeznania powódki w zakresie wydatków jakie ponosiła ona w okresie ciąży na opłacenie wizyt lekarskich, badań oraz zakupu suplementów i witamin dla kobiet w ciąży.

W ocenie Sądu również zeznania pozwanego zasługiwały na miano wiarygodnych w przeważającej części, były bowiem jasne i szczerze, a nadto znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w toku postępowania. W szczególności za prawdziwe Sąd uznał twierdzenia A. K. co do źródeł jego utrzymania oraz łącznej miesięcznej wysokości wszystkich jego dochodów. Pozwany przyznał bowiem, że poza pracą na umowę zlecenie i wynagrodzeniem otrzymywany z tego tytułu podejmuje ona także pracę w godzinach nadliczbowych na rzecz tego samego podmiotu gospodarczego oraz dorabia u znajomego jako mechanik i kierowca samochodów ciężarowych. Nadto za wiarygodne Sąd uznał także zeznania ojca małoletniego powoda w zakresie kosztów jego utrzymania, w szczególności nie wzbudziło wątpliwości Sądu, że opłaty za mieszkanie regulowane są w połowie przez matkę pozwanego i w połowie przez niego. Również pozostałe wydatki na zaspokojenie poszczególnych potrzeb A. K. uznać należało za nieodstające od przeciętnych kosztów utrzymania mężczyzn w wieku pozwanego znanych Sądowi w związku z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych, w tym koszty paliwa na dojazd do pracy w wysokości 900 zł miesięcznie. Jak bowiem wskazał pozwany odległość od jego miejsca zamieszkania do miejsca pracy wynosi ponad 60 km, powszechnie zaś wiadomo, że w ostatnich miesiącach cena paliwa wzrosła. Skoro zaś pozwany dojeżdża do pracy przeciętnie przez 20 dni w miesiącu, przeznaczanie na ten cel kwoty 900 zł nie budzi wątpliwości. Zeznania w zakresie uczestniczenia przez pozwanego w kosztach utrzymania małoletniego powoda znalazły swoje potwierdzenie w dokumentach w postaci wydruku historii rachunku bankowego powódki. Nadto wskazać należy, że co do zasady P. H. nie kwestionowała twierdzeń pozwanego co do okazjonalnego kupowania przez niego odzieży dla dziecka.

Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania świadka A. H., choć bowiem jest ona matką powódki i babcią małoletniego powoda, a więc osobą im najbliższą, to jednak zeznawała ona w sposób jasny, spójny i logiczny, mówiąc wyłącznie o tych okolicznościach które znane jej były osobiście. W szczególności za wiarygodne w całości Sąd uznał relacje świadka w zakresie miesięcznych kosztów utrzymania gospodarstwa domowego, ilości osób wchodzących w skład tego gospodarstwa, sposobu w jaki w okresie ciąży odżywiała się powódka, w szczególności braku specjalnej

diety czy wymagań w zakresie spożywanych produktów oraz braku konieczności przyjmowania przez powódkę specjalistycznych leków poza suplementacją zalecaną dla kobiet w ciąży. Wskazać bowiem należy, że świadek ten zamieszkuje wspólnie z powódką i małoletnim powodem, niewątpliwie zatem jest zorientowana co do ich potrzeb.

Autentyczność przedstawionych przez stronę powodową i pozwanego dokumentów nie była kwestionowana przez strony, jednakże część z przedłożonych przez stronę powodową dowodów zakupu wyprawki, odzieży, zabawek i szeroko rozumianych akcesoriów dla niemowląt, wywołała wątpliwości Sądu co do ich rzetelności. Sąd miał bowiem na uwadze, że na niektórych z przedłożonych paragonów, faktur i rachunków widnieją co prawda artykuły dziecięce, ale wątpliwe jest aby były nabywane dla małoletniego powoda, np. na k. 24 paragon z dnia 24.10.2020r. ze sklepu (...) na zakup pajacyka z tematyką świąteczną w chwili, gdy powódka nadal była w ciąży, a termin urodzenia małoletniego powoda przypadał zdecydowanie po świętach, faktura na k. 182 za zakup S. Szczeniaczka dla zaledwie kilkumiesięcznego dziecka; w jednym przypadku dwa paragony pokrywają się pod względem daty i nawet godziny, tzn. na k. 161 - dwa rachunki z (...) z 05.03.2021r. godz. 12:08; pewne wątpliwości co do rzetelności rachunków, faktur i paragonów z (...) budzi fakt, że powódka pracowała tam w okresie ciąży, miała zatem teoretyczną możliwość zbierania dowodów zakupu wystawianych dla innych klientów. Z tych względów jedynie co do części z dowodów zakupu przedłożonych przez stronę powodową w toku tego postępowania oraz pozostałych dokumentów załączonych do akt sprawy przez obie strony postępowania Sąd zastosował domniemanie z art. 245 k.p.c. uznając, że stanowią one dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenie zawarte w ich treści. Do sprawy przedłożono również odpis aktu urodzenia małoletniego powoda. Jako dokument urzędowy zgodnie z dyspozycją art. 244 § 1 i 2 k.p.c. stanowił on dowód tego, co zostało w nim w sposób urzędowy zaświadczone.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie, aczkolwiek nie w całości.

W myśl art. 141 § 1 k.r.o. ojciec dziecka niebędący mężem matki obowiązany jest przyczynić się w rozmiarze odpowiadającym okolicznościom do pokrycia wydatków związanych z ciążą i porodem oraz kosztów trzymiesięcznego utrzymania matki w okresie porodu.

W ocenie Sądu skoro ustawodawca wskazał, że ojciec niebędący mężem matki jest zobowiązany przyczynić się do pokrycia wydatków związanych z ciążą i porodem oraz kosztów trzymiesięcznego utrzymania matki w okresie porodu w rozmiarze odpowiadającym okolicznościom oznacza to, że te wydatki oraz koszty obciążają nie tylko ojca, ale również matkę dziecka. Przez „rozmiar odpowiadający okolicznościom” należy rozumieć to, że przyczynienie się ojca dziecka do pokrycia wydatków związanych z ciążą i porodem oraz kosztów trzymiesięcznego utrzymania matki zależy od rzeczywistych i koniecznych w danym przypadku tych wydatków oraz kosztów i od zarobkowych i majątkowych możliwości rodziców dziecka. W szczególności przyjmuje się, że jeżeli matka pozostaje w stosunku pracy, w związku z czym pobiera wynagrodzenie za pracę albo zasiłek macierzyński, który wynosi 100% podstawy wymiaru zasiłku (art. 31 ust. 1 w zw. z art. 36 i 47 ustawy z 25.6.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 1133 ze zm.), istotne znaczenie dla określenia zakresu obowiązku ojca może mieć ustalenie, czy w okresie porodu wzrosły koszty utrzymania matki w porównaniu ze zwykłymi kosztami jej utrzymania. Do wydatków związanych z ciążą i porodem zalicza się zaś między innymi koszty poniesione wskutek stosowania przez matkę w tym czasie zalecanych suplementów diety, konieczności leczenia chorób i dolegliwości, które powstały lub ujawniły się na skutek ciąży lub porodu, nabywania odzieży ciążowej. Należy przy tym mieć na uwadze, że zgodnie z poglądem panującym w doktrynie ojciec dziecka pozamałżeńskiego powinien przyczynić się do pokrycia uzasadnionych kosztów korzystania przez matkę w czasie ciąży i porodu z prywatnej opieki medycznej, **jeżeli było to potrzebne w konkretnej sytuacji faktycznej** (np. w związku z zagrażającym życiu matki lub dziecka powikłaniami zdrowotnymi, przedwczesnym lub skomplikowanym porodem, stanem zdrowia noworodka, który wymaga szczególnej troski i obserwacji), a odpowiednika tych świadczeń nie można było uzyskać na czas w ramach publicznej służby zdrowia (komentarz do art. 141 kro red. serii Osajda/red. tomu Domański, Słyk 2020, wyd. 8/J. Pawliczak; podobnie m.in. T. Smyczyński, w: System PrPryw, t. 12, 2011, s. 780, Nb 36). Wydatki związane z ciążą i porodem obejmują także wyposażenie noworodka w środki pozwalające zaspokoić jego potrzeby w początkowym

okresie życia (tzw. wyprawka). Wyprawka stanowi zatem wydatek związany z ciążą i porodem tylko w takim zakresie, w jakim chodzi o wyposażenie dziecka w szczególności w bieliznę, pieluchy i środki higieniczne w ilości i na czas bezpośrednio po urodzeniu. W skład wyprawki nie wchodzi więc np. śpiochy, których rozmiar wskazuje na to, że mogą być przydatne dopiero dziecku kilkunastomiesięcznemu. Mogą to zostać jednak zaliczone koszty zakupu łóżeczka, pościeli niemowlęcej, wózka czy fotelika samochodowego. Ustalając skład wyprawki, należy mieć także na względzie, że na zaspokojenie bieżących usprawiedliwionych potrzeb dziecka powinny być przeznaczane alimenty (komentarz do art. 141 kro, Haak 2020, wyd. 1). Wreszcie godzi się zauważyć, że na gruncie przepisów Kodeksu Rodzinnego Sąd Najwyższy stwierdził, że "Przy określaniu świadczeń pozwanego z tytułu zwrotu kosztów utrzymania matki dziecka w okresie porodu na zasadzie art. 77 k.r. należy mieć na uwadze jego możliwości zarobkowe i majątkowe, jednak o wysokości tych świadczeń decydować będą przede wszystkim usprawiedliwione potrzeby matki dziecka, mieszczące się w ramach ocenionych na tle całokształtu okoliczności sprawy kosztów jej utrzymania (tak orz. SN z 29.4.1959 r., I CR 1271/58, RPEiS 1960, Nr 2, s. 406)

W niniejszej sprawie bezspornym było, że pozwany A. K. jest ojcem małoletniego D. H.. W związku z tym winien on pokryć odpowiednią część kosztów wyprawki dla dziecka oraz kosztów utrzymania powódki w czasie ciąży, jednak nie w wysokości wskazanej przez matkę małoletniego powoda. Jak już bowiem wskazano wcześniej, część z dokumentów przedstawionych przez stronę powodową na potwierdzenie dokonania poszczególnych zakupów wzbudziła wątpliwości Sądu co do swojej wiarygodności. Sąd zwrócił przy tym uwagę, że niektóre z artykułu dziecięcych widniejących na paragonach, rachunkach i fakturach przeznaczona jest co do zasady dla starszych dzieci np. Smartwach Szczeniacek widniejący na fakturze z k. 182. Oczywiście Sąd nie neguje, że powódka faktycznie dokonała zakupu tej zabawki, a jedynie zauważa, że jest to przedmiot przeznaczony dla starszych dzieci niż małoletni D. np. dla dzieci w wieku siostrzeńca powódki z którym wspólnie zamieszkuje ona w domu swoich rodziców. Zachodzi zatem prawdopodobieństwo, że o ile powódka faktycznie dokonała wszystkich udokumentowanych zakupów o tyle nie wszystkie z nich poczynione mogły zostać na potrzeby małoletniego D.. Za prawdziwością tego założenia przemawia zaś nie tylko faktura za zakup Smartwach'a, ale także paragon z dnia 24.10.2020r. z (...) (k. 24) na zakup pajacyka z tematyką świąteczną. Co istotne zakup ten został dokonany w chwili, gdy powódka nadal była w ciąży, a termin urodzenia małoletniego powoda był dość odległy, kupowanie świątecznych ubrań dla dziecka nie miało zatem żadnego logicznego uzasadnienia chyba, że była ona przeznaczona na prezent dla innego dziecka niż małoletni powód. Do podobnych wniosków prowadzi również analiza pozostałych dowodów zakupu przedłożonych do akt sprawy z których wynika, że powódka nabyła nie tylko znaczne ilości wszelkiego rodzaju ubranek, ale także kilka kompletów pościeli dziecięcej, ręczników (okryć) kąpielowych, kilkadziesiąt książeczek, co najmniej 3 koce, a także np. żel na ząbkowanie w chwili gdy małoletni powód miał zaledwie dwa miesiące (k. 172). W tym miejscu należy zaznaczyć, że pewne wątpliwości co do faktycznego poczynienia przez powódkę wszystkich tych zakupów budzi także fakt, że niektóre z dowodów zakupu mają postać wyłącznie paragonów. Nie można zatem wykluczyć, że wydatki na nich wskazane zostały poczynione przez kogoś innego niż P. H.. Podobne wątpliwości budzą także faktury i rachunki z (...) w której powódka pracowała przecież w okresie ciąży, a co za tym idzie miała możliwość zbierania dowodów zakupu wystawianych dla innych klientów.

Abstrahując jednak od kwestii wiarygodności przedstawionych przez P. H. dowodów zakupu wskazać należy, że w ocenie Sądu ilość odzieży, zabawek, książeczek i artykułów niemowlęcych, jaką dokumenty te obejmują, zdecydowanie przekracza zapotrzebowanie noworodka i niemowlęcia w okresie pierwszych miesięcy jego życia. Zwłaszcza w sytuacji gdy niemowlę to nie posiada żadnych szczególnych wymagań w zakresie zapewnianej mu odzieży, kosmetyków czy artykułów takich jak smoczki, butelki, gryzaki itp. (strona powoda nie podnosiła by małoletni D. posiadał np. problemy skórne czy alergie), a także mając na uwadze fakt, że dzieci w tym okresie rosną bardzo szybko i co za tym idzie kupowanie dużych ilości odzieży w tym samym rozmiarze jest niecelowe. Może się bowiem okazać, że dziecko niektórych rzeczy nie zdąży nawet założyć. Niewątpliwie zresztą sama powódka jest świadoma tych okoliczności o czym może świadczyć fakt, że część z rzeczy dla małoletniego D. została odkupiona, w tym w szczególności wszelkiego rodzaju śpioszki, pajacyki itp.

Z powyższych powodów ostatecznie Sąd uznał, że całkowity rzeczywisty koszt zakupu wyprawki dla małoletniego D. H., w granicach w jakich dokonane wydatki zasługują na miano niezbędnych i koniecznych wyniósł 8.290,82 zł (szczegółowe rozliczenie w zestawieniu stanowiącym załącznik do niniejszego uzasadnienia).

Ustalając w niniejszej sprawie wysokość wydatków z art. 141 § 1 k.r.o. Sąd miał na uwadze, że co do zasady obejmują one nie tylko „wyprawkę” ale także wydatki poniesione w okresie ciąży i porodu wskutek stosowania przez matkę w tym czasie zalecanych suplementów diety, konieczności leczenia chorób i dolegliwości, które powstały lub ujawniły się na skutek ciąży lub porodu, nabywania odzieży ciążowej czy też zmiany sposobu żywienia. Analizując zaś twierdzenia obu stron postępowania w tym zakresie oraz zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy, Sąd doszedł do przekonania, że wydatki jakie P. H. zwyczajowo poniosła na zaspokojenie swoich potrzeb wskutek ciąży i porodu mogły de facto wzrosnąć co najwyżej o koszty zakupu witamin i suplementów dla kobiet w ciąży oraz dojazdu do lekarza (do nieodległego większego miasta jak W., O. lub C.).

W pierwszej kolejności wskazać bowiem należy, że w ocenie Sądu nie ma podstaw do przyjęcia, że z uwagi na stan powódki w sposób istotny wzrosły koszty jej wyżywienia, zakupu odzieży, obuwia lub środków higieny i czystości. Co prawda z treści pozwu wynika, że w okresie ciąży powódka musiała stosować „odpowiednią dietę”, jednakże w toku postępowania okoliczności tych w żaden sposób nie udowodniono. Nie przedstawiono bowiem żadnych dokumentów, w szczególności dokumentacji medycznej, z której wynikałoby, że powódka w okresie ciąży musiała stosować specjalistyczną dietę lub znacząco zwiększyć ilość lub częstotliwość posiłków. Okoliczności te nie zostały także potwierdzone ani w zeznaniach samej powódki ani też w zeznaniach świadka. Wręcz przeciwnie, matka powódki A. H. w swych zeznaniach złożonych dnia 13.01.2022 r. wprost oświadczyła, że w czasie ciąży P. H. odżywiała się normalnie, jadła to na co miała ochotę i nie miała żadnych zaleceń co do tego by jakich potraw unikać lub by spożywać czegoś więcej. Natomiast w kwestii odzieży czy kosmetyków w ocenie Sądu wydatki poczynione przez powódkę z uwagi na jej stan, nie różnią się wysokością od kosztów zakupu standardowej odzieży czy środków higieny i czystości, które nabywała ona w okresie przed ciążą. Niewątpliwie bowiem również przed zajściem w ciążę na bieżąco uzupełniania i odświeżania swoją garderobę kupując sezonowe kurtki, buty czy bieliznę oraz regularnie kupowała balsamy do ciała, żele do kąpieli i inne kosmetyki. Co więcej, biorąc pod uwagę możliwości zarobkowe P. H., które w oparciu o osiągnięte przez nią zarobki oszacować można na kwotę około 3.000 zł netto miesięcznie, a także fakt, że zarówno poprzednio jak i obecnie zamieszkuje ona w domu swoich rodziców i prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z nimi oraz ze swoją siostrą, przyjęć można, że nie kupowała ona produktów z tzw. „najniższej półki”. Cięża zmieniła więc u powódki de facto tylko to, że zamiast zwykłego balsamu czy też zwykłej kurtki zimowej, musiała nabyć te przeznaczone dla kobiet w ciąży. Co więcej, mając na uwadze stosunkowo krótki okres ciąży i fakt, że co do zasady niektóre ubrania zużywają się wolniej niż inne (np. odzież wierzchnia) nie można wykluczyć, że powódka będzie mogła odsprzedać niektóre rzeczy i odzyskać część poniesionych wydatków.

Następnie Sąd uznał, że choć w okresie ciąży powódka faktycznie poniosła wydatki z tytułu korzystania z prywatnej opieki ginekologicznej, a co za tym idzie, z odpłatnych badań, to jednak nie ma podstaw do tego by uznać je za uzasadnione. Jak bowiem wskazano wcześniej, zgodnie z poglądem panującym w doktrynie ojciec dziecka pozamałżeńskiego powinien przyczynić się do pokrycia uzasadnionych kosztów korzystania przez matkę w czasie ciąży i porodu z prywatnej opieki medycznej, jeżeli było to potrzebne w konkretnej sytuacji faktycznej (np. w związku z zagrażającym życiu matki lub dziecka powikłaniami zdrowotnymi, przedwczesnym lub skomplikowanym porodem, stanem zdrowia noworodka, który wymaga szczególnej troski i obserwacji), a odpowiednika tych świadczeń nie można było uzyskać na czas w ramach publicznej służby zdrowia (komentarz do art. 141 k.r.o. red. serii Osajda/red. tomu Domański, Słk 2020, wyd. 8/J. Pawliczak; podobnie m.in. T. Smyczyński, w: System PrPryw, t. 12, 2011, s. 780, Nb 36). W niniejszej sprawie strona powodowa nie podniosła zaś by ze względu na stan zdrowia powódki korzystanie przez nią z prywatnej opieki medycznej było konieczne. Również ze zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego nie wynika by ze względu jakiegokolwiek powikłania zdrowotne, w okresie ciąży zagrożone było życie samej powódki lub jej dziecka, albo też by sam poród był przedwczesny lub skomplikowany. Strona powodowa nie wykazała także, by odpowiednik świadczeń medycznych, z jakich w okresie ciąży korzystała powódka nie był dostępny na czas w ramach publicznej służby zdrowia lub by w jakimkolwiek

istotnym zakresie świadczenia te przekraczały zakres świadczeń profilaktycznych i działań w zakresie promocji zdrowia oraz badań diagnostycznych i konsultacji medycznych, wykonywanych u kobiet w okresie ciąży, wraz z okresami ich przeprowadzania, gwarantowanych rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 16 sierpnia 2018 r. w sprawie standardu organizacyjnego opieki okołoporodowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1756). Jest to o tyle istotne, że jak ustalono w toku postępowania, rodzice małoletniego powoda rozstali się już w 2 miesiącu ciąży i od tego okresu praktycznie nie kontaktowali się ze sobą. Oznacza to, że dokonując wyboru lekarza ginekologa, który nie oferuje świadczeń medycznych w ramach NFZ, powódka nie tylko nie uzgodniła tego z pozwanym, ale nawet decyzji swojej nie konsultowała, co zresztą wynika wprost z zeznań P. H. i A. K. złożonych w toku rozprawy z dnia 13.01.2022r. Choć zaś oczywiste jest, że pozwany jako ojciec dziecka winien uczestniczyć w uzasadnionych wydatkach na opiekę zdrowotną powódki w okresie ciąży o tyle nie można przyjąć, że zasadne jest obciążanie A. K. kosztami prywatnych wizyt lekarskich i badań, nie odbiegających od świadczeń gwarantowanych w ramach ubezpieczenia zdrowotnego tylko dlatego, że powódka sama postanowiła chodzić do lekarza odpłatnie, nie rozważając nawet możliwości podjęcia leczenia w ramach NFZ. W ocenie Sądu dla uznania decyzji powódki za wiążącą dla pozwanego nie jest wystarczającym wskazanie, że P. H. czuła się bardziej komfortowo korzystając z usług tego samego lekarza u którego leczy się od lat, tym bardziej w sytuacji w której, pozwany kwestionował zasadność prywatnych wizyt i badań lekarskich.

W efekcie Sąd uznał, że jedynymi wydatkami, które realnie mogły podnieść koszty utrzymania powódki wskutek ciąży i porodu, są wydatki na zakup witamin i suplementów dla kobiet w ciąży oraz dojazdu do lekarza. Przy czym wskazać należy, że w ocenie Sądu kwoty jakie według pozwu na te potrzeby przeznaczyła powódka zostały znacząco zawyżone. W pierwszej kolejności Sąd miał bowiem na uwadze, że średnie miesięczne koszty zakupu P. (ok. 60 zł/opak.) i kwasu foliowego (ok. 20 zł/opak.), będących zgodnie z zeznaniami powódki z dnia 13.01.2022 r. jedynymi przyjmowanymi przez nią lekami, nie przekraczają kwoty 40 zł miesięcznie. Oba te leki dostępne są bowiem w opakowaniach po 60 tabletek i co do zasady przyjmowane są 1 raz dziennie (60 zł + 20 zł / 2.mieś. = 40 zł). Kwota 40 zł miesięcznie nie odbiega zaś od przeciętnych wydatków na standardową suplementację stosowaną przez kobiety w wieku powódki, znaną Sądowi w związku z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych. Również koszty dojazdu do lekarza nie były w ocenie Sądu znaczne. Należy bowiem pamiętać, że w okresie gdy powódka była w ciąży ceny paliw z uwagi na pandemię były stosunkowo niskie, wizyty odbywane były średnio raz w miesiącu, a odległość od miejsca zamieszkania powódki do gabinetu lekarskiego jest stosunkowo niewielka. Godzi się także zauważyć, że ciąża jest konsekwencją decyzji podejmowanych nie tylko przez ojca dziecka ale też przez matkę. Słuszne jest zatem by odpowiedzialność wiążąca się z ciążą, również finansowa była ponoszona także przez matkę. Tym bardziej, jeżeli wydatki jakie ponosi ona w związku z ciążą są stosunkowo niewielkie i nie odbiegają istotnie od standardowych kosztów jej utrzymania.

Reasumując skoro w toku niniejszego postępowania Sąd uznał, że całkowite rzeczywiste wydatki obejmujące koszty poniesione w związku z ciążą i porodem P. H., w szczególności przeznaczone na zakup wyprawki dla dziecka, wynoszą 8.290,82 zł (szczegółowe rozliczenie w zestawieniu stanowiącym załącznik do niniejszego uzasadnienia), Sąd zobowiązał pozwanego do pokrycia tych wydatków w ¼ części nakazując A. K. zapłatę na rzecz P. H. kwoty 2.072,70 zł. Ustalając udział pozwanego w tych wydatkach Sąd miał przede wszystkim na uwadze, że wszystkie one dokonywane były bez uzgodnienia i bez konsultacji z pozwanym. W ocenie Sądu obciążenie pozwanego tymi kosztami w większym zakresie byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. O ile bowiem oczywiste jest, że ciąża wiąże się z koniecznością ponoszenia pewnych dodatkowych, niestandardowych wydatków, o tyle nie można dokonywać ich całkowicie dowolnie. Oczekiwanie dziecka nie może być wytłumaczeniem dla podejmowania impulsywnych i nieekonomicznych wydatków oderwanych od posiadanego statusu majątkowego i dotychczasowej stopy życiowej. Tym bardziej w sytuacji gdy pomiędzy przyszłymi rodzicami nie ma porozumienia w kwestii ponoszonych kosztów, a wręcz jedna ze stron jest przeciwna ponoszeniu niektórych. Sąd miał także na uwadze, że „wyprawka” powinna tak naprawdę obejmować szeroko rozumiane wyposażenie dziecka tylko w takiej ilości w jakiej rzeczy te niezbędne są na czas bezpośrednio po urodzeniu. Tymczasem w ocenie Sądu w niniejszej sprawie ilość rzeczy nabyta przez powódkę w ramach wyprawki jest po prostu nadmierna. Tak małowemu dziecku nie są bowiem potrzebne niezliczone komplety kąpielowe czy ubranka, gdyż błyskawicznie niemalże z nich wyrasta i nie jest w stanie ich zużyć, a czasem nawet z nich skorzystać. Wreszcie godzi się zauważyć, że część wydatków poniesionych przez P. H. na zakup wózka, łóżeczka czy

też odzieży, zarówno tej dla małoletniego D. jak i dla siebie, może ona potencjalnie odzyskać w przyszłości po prostu odsprzedając je dalej.

Obowiązek alimentacyjny rodziców wobec dzieci wynika z art. 133 § 1 k.r.o., w myśl którego rodzice są obowiązani do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Zgodnie zaś z art. 135 § 1 k.r.o. zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumieć należy potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu, odpowiedni do jego wieku i uzdolnień, prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy. Możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego określają zarobki i dochody, jakie uzyskalby przy pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych i zdolności umysłowych, nie zaś rzeczywiste zarobki i dochody. Dzieci mają prawo do równej z rodzicami stopy życiowej niezależnie od tego, czy żyją z nimi wspólnie, czy też oddzielnie. Oznacza to, że im wyższy standard życia rodziców, tym na wyższym poziomie powinni oni zaspokajać potrzeby dzieci i gwarantować zaspokojenie nie tylko potrzeb podstawowych, ale i potrzeb na wyższym poziomie. Ponadto ustawodawca w § 2 art. 135 k.r.o. przewidział możliwość wykonania obowiązku alimentacyjnego w całości lub części względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie także poprzez osobiste starania o jego utrzymanie lub wychowanie. W tym wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego (por. teza IV i VII uchw. SN z 16.12.1987 r., III CZP 91/86, OSNCP 1988r., nr 4, poz. 42 oraz orz. SN z 10.10.1969 r. III CRN 350/69, OSNCP 1970, nr 2, poz. 15).

W przypadku opóźnienia w zapłacie przez zobowiązanego świadczeń alimentacyjnych na rzecz uprawnionego, temu ostatniemu przysługuje nadto roszczenie o odsetki ustawowe za opóźnienie w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c.

Ustalając miesięczne koszty utrzymania małoletniego powoda Sąd miał na uwadze, że zamieszkuje on w 6-osobowym gospodarstwie domowym, zaś średnie miesięczne koszty utrzymania zajmowanego przez nich domu wynoszą około 1.200 zł. Zatem udział małoletniego w tych kosztach wynosi 200 zł miesięcznie. Co do zasady małoletni D. nie choruje przewlekłe, jednak ze względu na wzmożone napięcie mięśniowe wymaga rehabilitacji z której korzysta 2 razy w tygodniu. Miesięczny koszt zabiegów wynosi 560 zł, przy czym kwestia ponoszenia tego wydatku przez rodziców małoletniego uregulowana została oddzielnie w ugodzie zawartej przed tut. Sądem dnia 13.01.2022r. Poza rehabilitacją syn pozwanego przyjmuje zaś jedynie wit.D3 (1 opak. na miesiąc) oraz okazjonalnie leki na sezonowe infekcje. Co prawda powódka zakupiła dla małoletniego D. inhalator, o ile jednak małoletni używa go przy każdym przeziębieniu o tyle jego zakup był wydatkiem jednorazowym. Dlatego też ustalając średnie miesięczne wydatki na leczenie i suplementację małoletniego na kwotę 70 zł, Sąd doliczył do niej część ceny inhalatora. Za zasadne Sąd uznał także uwzględnienie w kosztach utrzymania małoletniego wydatków na dojazdy do lekarza, jednak tylko w do kwoty 50 zł miesięcznie. P. H. sama bowiem wskazała, że każdorazowo korzysta z samochodu swojej siostry i ponosi z tego tytułu tylko koszty zakupu paliwa. Nadto fakt, że P. H. korzysta z samochodu jadąc na zakupy lub w odwiedziny i bierze wówczas ze sobą małoletniego powoda, nie oznacza, że powinien partycypować w wydatkach na paliwo, a pozwany być zobowiązany do pokrywania tych wydatków. Z zeznań matki powoda jednoznacznie wynikało, że syn po prostu towarzyszy jej w różnego rodzaju wyjazdach, a nie że korzysta z samochodu w celach związanych bezpośrednio z zaspokojeniem potrzeb małoletniego. Skoro obecnie syn pozwanego poza mlekiem matki otrzymuje już także stałe posiłki, jego miesięczny koszt wyżywienia oszacowano na kwotę 200 zł. Sąd miał bowiem na uwadze, że powódka zarówno przygotowuje posiłki dla dziecka samodzielnie jak i kupuje mu gotowe obiady, deserki, musy owocowe itp., przy czym małoletni nie posiada specjalnych wymagań w zakresie żywienia, a nadto jeden słoiczek z obiadem lub deserkiem wystarcza mu na więcej niż jeden posiłek. Oczywiście jest, że dziecko w wieku małoletniego powoda nadal korzysta z pieluch. Zgodnie z zeznaniami P. H. zużywa on zaś około 2 paczki pieluch miesięcznie, co stanowi wydatek około 200 zł. Na zakup chusteczek nawilżanych, kremów, balsamów, olejku do kąpieli oraz innych środków higieny i czystości, w tym także piorących wystarczająca winna być w ocenie Sądu niezbędna kwota 200 zł miesięcznie, tym bardziej, że strona powodowa nie podniosła, by małoletni miał w tym zakresie szczególne wymagania. Wreszcie biorąc pod uwagę wiek małoletniego, jego rozwój, usprawiedliwione potrzeby oraz zasadę równej stopy życiowej Sąd uznał ,

że na zakup odzieży i obuwia dla D. wystarczająca winna być kwota 230 zł miesięcznie, a na zakup zabawek, książeczki edukacyjne itp. kwota 100 zł miesięcznie, tym bardziej biorąc pod uwagę znaczną ilość ubrań, zabawek, książeczek itp. nabytą przez powódkę w ramach wyprawki oraz powszechnie znany fakt, że małe dzieci w wieku powoda stosunkowo często otrzymują od rodziny prezenty w postaci ubrań, zabawek czy książeczek. Wreszcie na zakup artykułów niemowlęcych typu butelki, smoczki itp. wystarczająca winna być kwota 50 zł miesięcznie. Wskazać bowiem należy, że część artykułów dla dzieci kupowana jest jednorazowo np. butelki, talerzyki, miseczki itp. i jedynie niektóre z nich podlegają wymieniam np. smoczki.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że kwoty przyjęte przez Sąd w ramach wymienionych powyżej kategorii wydatków nie różnią się znacząco od wysokości wydatków wyliczonych przez samą powódkę w uzasadnieniu pozwu. Z zestawienia na str. 4. pozwu (k. 6) wynika, że suma kosztów wymienionych w pkt a)-e), g) i h) wynosi 1.300 zł, do maksymalnie 1.450 zł. Analogiczną sumę przyjął Sąd z tą różnicą, że w niższej kwocie uwzględniono wydatki na pieluszki, leki i paliwo – z przyczyn omówionych powyżej i ściśle związanych z treścią zeznań P. H.. Nadto Sąd w nieco niższych kwotach miesięcznych przyjął wydatki na zabawki, książeczki i zakup innych akcesoriów niemowlęcych, gdyż z załączonych paragonów i rachunków wynika, że już w tej chwili ilość zakupionych dla małego dziecka akcesoriów jest wręcz nadmierna – przykładowo dla rocznego obecnie dziecka matka zakupiła już kilkadziesiąt książeczek i kilkanaście drogich zabawek. Z kolei w ogólnej sumie wydatków Sąd uwzględnił partycypowanie w 1/6 kosztów utrzymania domu oraz 200 zł na zakup żywności dla niemowlęcia. Należało wziąć również pod uwagę, że kwestia rozliczenia wydatków na fizjoterapię oraz w ponoszonych w przyszłości na zapewnienie opieki małowielkiemu powodowi została rozwiązana polubownie, a zatem wydatki z tej kategorii nie mogły zostać dodatkowo uwzględnione w obliczeniach należnych alimentów.

Jest bezsporne, że małowielki powód nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie, a co za tym idzie rodzice są zobowiązani do jego alimentowania zgodnie z art. 133 § 1 k.r.o. Obowiązek ten obciąża rodziców małowielkich w stopniu uzależnionym od usprawiedliwionych potrzeb dziecka oraz od możliwości zarobkowych i majątkowych rodziców (art. 135 § 1 k.r.o. oraz art. 129 § 2 k.r.o.).

Przedstawicielka ustawowa małowielkiego powoda swój obowiązek alimentacyjny realizuje w części poprzez osobiste staranie o wychowanie dziecka (art. 135 § 2 kro). Nadto jednak winna ona również pieniężnie partycypować w pokrywaniu kosztów jego utrzymania. Obecnie P. H. nadal pobiera zasiłek macierzyński w kwocie 2.200 zł miesięcznie, a nadto świadczenie wychowawcze 500+. Ze środków tych matka małowielkiego winna zatem, zgodnie z zasadą równej stopy życiowej, zaspokoić swoje usprawiedliwione potrzeby oraz przyczynić się do pokrywania kosztów utrzymania małowielkiego syna.

Jest oczywiste, że pozwany, będąc świadomym ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego względem dziecka powinien w pełni wykorzystać swoje możliwości zarobkowe i majątkowe oraz w sposób odpowiedni gospodarować posiadanymi środkami. Zaznaczyć przy tym należy, iż obowiązek łożenia na zaspokojenie potrzeb dzieci jest obowiązkiem szczególnym, którego realizacja powinna wyprzedzać wszelkie inne zobowiązania, czemu ustawodawca niejednokrotnie dał wyraz w przepisach. Zgodnie z przyjętą linią orzecznictw dzieci mają w każdej sytuacji prawo do równej stopy życiowej z rodzicami. Oznacza to, iż oboje rodzice powinni zapewnić dziecku warunki materialne, w których sami żyją (por. uch. SN z 16.12.1987 - III CZP 81/86 - OSNC 1988, z. 4 poz. 42).

W toku postępowania Sąd ostatecznie ustalił, że pozwany zatrudniony jest w firmie (...) w P., a jego wynagrodzenie jest zmienne i średnio wynosi około 2.800 zł netto miesięcznie. Nadto jednak na rzecz swego pracodawcy A. K. podejmuje pracę w godzinach nadliczbowych, a dodatkowo wykonuje różne prace dorywcze m.in. jako mechanik lub kierowca ciężarówki. Dlatego też, biorąc pod uwagę również informacje o wysokości oferowanego wynagrodzenia dla kierowców pojazdów ciężarowych – w oparciu o dane z urzędów pracy – ostatecznie Sąd ustalił, że możliwości zarobkowe pozwanego w rozumieniu art. 135 § 1 k.r.o. oscylują w granicach 5.000 zł netto miesięcznie.

Z takich dochodów pozwany winien zgodnie z zasadą równej stopy życiowej pokrywać swoje usprawiedliwione potrzeby oraz przyczynić się do ponoszenia kosztów utrzymania małowielkich dzieci. Jak ustalono małowielki powód

jest obecnie jedynym dzieckiem A. K., zaś na całkowite zaspokojenie swoich usprawiedliwionych potrzeb pozwanemu niezbędna jest kwota około 2.500 zł miesięcznie. Sąd uznał bowiem, że skoro pozwany wynajmuje mieszkanie wraz z matką i wspólnie z nią z niego korzysta, to koszty użytkowania tego lokalu winny być podzielone pomiędzy nich po połowie, przy czym ustalając te wydatki Sąd opierał się na materiale dowodowym zebranym w toku postępowania. Nadto w usprawiedliwionych kosztach utrzymania pozwanego Sąd uwzględnił także koszty jego dojazdu do pracy i eksploatacji samochodu (w tym ubezpieczenie OC i przegląd) w łącznej wysokości około 1.000 zł. Odległość od miejsca zamieszkania pozwanego do miejsca jego pracy wynosi bowiem ponad 60 km w jedną stronę. Średniomiesięcznie przejeżdża około 2.600 km, zaś aktualne ceny paliwa wahają się w granicach kwoty ok. 5,80 zł. Niewątpliwie zaś wydatki ponoszone na dojazd do pracy zasługują na miano usprawiedliwionych. Co do zasady pozostałe koszty utrzymania A. K. Sąd przyjął na poziomie podanym przez niego w odpowiedzi na pozew. Biorąc bowiem pod uwagę wiek pozwanego fakt, że jest on pracującym fizycznie mężczyzną oraz powszechnie dostępną wiedzę na temat aktualnych cen popularnych towarów i usług, kwoty tam wskazane uznać należy za nieodbiegające od normy.

Szacując koszty utrzymania pozwanego Sąd pominął natomiast wydatki z tytułu spłaty kredytów konsumenckich. Co do zasady bowiem tego rodzaju zobowiązania nie zasługują na uwzględnienie przy ustalaniu wysokości obowiązku alimentacyjnego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zobowiązał pozwanego do łożenia na rzecz małoletniego powoda alimentów w kwocie 910 zł miesięcznie, stanowiących 70% całkowitych kosztów utrzymania D. H.. Sąd miał bowiem na uwadze, że to matka małoletniego w znacznie większym stopniu obciążona jest obowiązkiem dokładania osobistych starań o utrzymanie i wychowanie D., zaś z uwagi na wiek małoletniego starania te obejmują szereg czynności opiekuńczo-wychowawczych m.in. karmienie, kąpanie, ubieranie itp. W tej sytuacji pozwany, który nie zamieszkuje z dzieckiem winien w większym stopniu partycypować w kosztach jego utrzymania.

Biorąc pod uwagę powyższe orzeczono jak w pkt 1 i 2 wyroku, oddalając w pkt 4 powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. i art. 102 k.p.c. a także § 4 ust. 1 pkt 5 i 9 oraz § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.). W wyniku zapadłego rozstrzygnięcia każda ze stron postępowania wygrała i przegrała sprawę w niemalże równym stopniu, albowiem w zakresie roszczenia opartego o art. 141 § 1 k.r.o. strona powodowa przegrała w 72% natomiast w zakresie roszczenia o alimenty strona pozwana przegrała w 50,5%. W związku z tym, mając na uwadze, że obydwie strony poniosły koszty zastępstwa w procesie, Sąd uznał, że brak jest podstaw do zasądzenia kosztów postępowania od jednej ze stron na rzecz drugiej.

Strona powodowa została zwolniona od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych na podstawie na mocy art. 96 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.).

Natomiast na mocy art. 113 ust. 1 u.k.s.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Wągrowcu kwotę 725 zł tytułem połowy nieuiszczonych kosztów sądowych.

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. wyrokowi w pkt 1, zasądzającym alimenty, nadano z urzędu rygor natychmiastowej wykonalności.

sędzia Katarzyna Szymczewska